

MSN
 Musician | Solitude | Novelist
 everY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

JittiRain เขียน
 KAMUI710 ภาพ

MSN
Musician | Solitude | Novelist

MSN

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2324-2

ภาพปก KAMUI710

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เคยสงสัยกันมั๊ยคะว่า 'ความเหงา' ของเราเกิดจากอะไร เป็นเพราะว่าเราอยู่คนเดียวมานานเกินไปรีเปล่า หรืออาจเป็นเพราะกำลังโหยหาบางสิ่งบางอย่าง หรือบางคนมาเติมเต็มพื้นที่ว่างๆ โหวงๆ ในใจกัน...แล้วหากว่าวันดีคืนดีภาวะเหงาก็จู่โจมมาอย่างกะทันหัน เราควรจะใช้วิธีไหนรับมือกับมันดี คำถามเหล่านี้เกิดขึ้นกับ 'ชยีน' นักแต่งเพลงคนเก่งของเราเช่นกันค่ะ และดูเหมือนว่าเธอจะเป็นมนุษย์สุดเหงาประจำไปซะแล้ว เพราะไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน ชยีนก็ยังคงต้องอยู่กับความเหงารำไป แม้จะพยายามหาวิธีกำจัดมันแค่ไหนก็ยังสลัดเจ้าตัวเหงานี้ออกไปไม่ได้ยู่ดี จนเมื่อความจำเป็นบางอย่างนำพาให้เขาได้พบกับนักเขียนในคราบนักฆ่า (?) ชยีนถึงได้มีโอกาสถอยห่างจากเจ้าตัวร้ายนั้นบ้างสักที

แม้ความสัมพันธ์แรกเริ่มจะเป็นไปอย่างลุ่มๆ ดอนๆ จนไม่น่าจะพัฒนา แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความคิดและความรู้สึกที่ชยีนมีต่อผู้ชายคนนี้ก็เปลี่ยนแปลงไปที่ละนิด สุดท้ายก็กลับกลายเป็นว่าเพื่อนใหม่คนนี้คือนักฆ่าความเหงามืออจมิ่งนั่นเอง...ชยีนคงคิดไม่ถึงว่าจริงๆ แล้วการเปิดใจก็เป็นหนึ่งในสารพันวิธีกำจัดความเหงาเช่นกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

อินทะไรต์กั้น

ความเหงาคืออะไร ไซอาร์มณั้คเว้งคว้างที่ต้องอยู่คนเดียวเป็นระยะเวลา นานเกินไปมั้ย

ตอนได้รู้จักกับมันแรกๆ แม้งจะรู้สึกทรมานอยู่นิดหน่อย แต่นานไปเราก็จะชินกับความเหงาจนเหมือนกลายเป็นเพื่อนกันในที่สุด

ดูอย่างผมสิ อยู่ได้ด้วยตัวเองเสมอ ชีวิตประจำวันเน้นพึ่งพาตัวเองเป็นหลัก ทำงานก็ต้องพึ่งตัวเอง เทียวคนเดียวก็ได้ ดูหนังคนเดียวก็ไม่มีคนส่งเสียงดังรบกวน เลือกร้านอาหารก็ไม่ต้องมีคนคอยขัดเรื่องรสนิยมของเรา แถมฟังเพลงคนเดียวก็อินได้อีกต่างหาก

โต...ไม่เห็นต้องแคร์เลย

เพราะผมยังไม่เคยเห็นว่าจะมีใครเป็นโรคเหงาจนตายเลยสักคน

"มึง ว่างปะ"

[โทรมาทำหะยไรรเนี้ย นีตี้สอง]

"เหงา"

[อ่านหนังสือไป เดียวก็หายเหงาละ]

"อ่านหมดตุ้แล้ว ไม่ช่วยอะไรเลย"

[ฟังเพลงสิวะ]

"กูฟังจนหูจะเป็นน้ำหนวกแล้วเนี้ย"

[ข่มตาหลับไป มันช่วยได้]

"นอนไม่หลับ กลัวผีแอนนาเบลล์ ภูเพิ่งไปดูมา"

[นั่นไง มึงไม่เหงาละ มีแอนนาเบลล์อยู่เป็นเพื่อนก็ดี แค่นี้ละ ภูว่างง!]

เวลาเหงาก็ไม่ต้องง้อใคร สตรองได้ด้วยตัวเอง

"เซี่ยโอ พรงี้ว่างมัย ไปแตกเบียร์ชิลๆ กัน"

[ไม่ว่าง มีโอที]

"ตอนประมาณสามทุ่มเนี่ยนะ"

[เออดี ช่วงนี้ที่ออฟฟิศยุ่งชิบหายเลยว่ะ]

"งั้นไปตอนกลางวันที่ได้ มึงพักเที่ยงแล้ววะมาจิบเบียร์กับภูเถอะ"

[พักแค่ชั่วโมงเดียวจะให้ภูไปนั่งจิบเบียร์ มึงเป็นเหยื่ออะไรเนี่ย]

"ภูเหงา"

[เออหว่าดีเหงา ยินดีที่ได้รู้จัก]

"ไม่..."

[ภูขอตัวไปทำงานก่อนนะ บาย...]

ตุ๊ดๆ ใส้เพื่อนเหี้ย!

เหงานะเว้ยไม่ใช่มะเร็ง ทำไม่ต้องแคร์

"อ้อ วันนี้อ้อว่างมัย"

[มีอะไรหะรอ]

"ว่าจะชวนไปปั่นจักรยานที่สวนรถไฟนั่นะ"

[อ้อขอโทษด้วยนะ พอดีนัดกับผัวไว้ว่าจะไปกินข้าวด้วยกันอะจ้จ]

อยู่ได้โดยไม่ต้องง้อใคร

"สวัสดีครับ มาดูหนึ่งคนเดียวหะรอ"

"ใช่ค่ะ"

"มาคนเดียวเหมือนกันเลย เลือกที่นั่งตรงไหนไว้ครับ เผื่อจะไปนั่งด้วย"

"เอ่อ..."

"คือผมไม่ได้จีบนะ แค่อยากมีเพื่อนคุย"
"พอดีมีเพื่อนเยอะแล้วค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ"
เพราะคนไม่จำเป็นก็ต้องเดินจากไป...

และในวันที่ยอมรับกับความเหงาได้

"ฮัลโหล ว่าง"

[ทำอะไรอยู่วะ ช่วงนี้ไม่เห็นโทรมาหากูเลย]

"โทษทีวะ ช่วงนี้ยุ่งๆ"

[แล้วนี่มึงอยู่ไหนเนี่ย เสียงดังจิบหายเลย]

"มาดูคอนเสิร์ต"

[กับใครวะ]

"มากับเหงา พอดีความเหงาทักมาตอนเช้าเลยชวนมาด้วยกัน"

[ชยีน]

"ฮะ"

[รับยานะเพื่อนนะ กูเป็นห่วงวะ]

"เฮ้ยไม่ต้องห่วง พอดีกูอันลือกความเหงาเรียบร้อยละ อยู่ได้สบายๆ"

[กูมีเบอร์โทรหมอนะ ต้องการเมื่อไหร่โทรมาได้เสมอ]

ผมมองหน้าจอมือถือที่เพิ่งกดวางสายครู่หนึ่ง ขณะเสียงเพลงยังคง
บรรเลงอย่างสุดเหวี่ยงจนทำให้คนโดยรอบกระโดดโลดเต้นไปมา

นี่ก็แล้วก็สงสัย มันแปลกตรงไหนกับชีวิตแบบนี้

เพราะครั้งหนึ่งกูเคยโหยหาพวกมึงแต่ก็ไม่มีใครอยู่ แล้วมันจะผิดอะไร
ที่วันนี้...กูจะยอมรับความเหงา แล้วมันก็นกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต

ตอนที่ 1

เวลค์ัมแบ็กทูเอ็มเอสเอ็น

"ไม่มีใครเคยบอกว่ารักแล้วจะไม่เสียใจ"

รักที่เธอเคยมี - A Little Bliss

'A Little Bliss แม่งเท่สุดๆ หนึ่งวันล้านวิว'

'พี่แต่งได้ไง โคตรโดน'

'ตอนเศร้าฟังเพลงนี้ ยิ่งเศร้าหนักเข้าไปอีก'

'รักพี่ซนิน แต่งเพลงเจ็บๆ มาอีกนะพี่'

'เจ็บจนไม่รู้ว่าจะผ่านมันไปได้อย่างไร'

'ชีวิตพี่ซนินแถมผ่านอะไรมาวะ ถึงแต่งเพลงได้เจ็บขนาดนี้'

ผ่านห่วยอะไร

กูแค่นอนอยู่ห้องเฉยๆ จำได้แม่นว่าตอนที่แต่งเพลงนี้เงินกำลังจะหมดพอดี ถ้าไม่แต่งก็คงไม่มีแตก นี่คนฟังแม่งจะรู้บ้างมัยเนี่ยว่านักแต่งเพลงอย่างผมไม่ได้สัมผัสความรักกับเขามานานเท่าไรแล้ว

ทำได้แค่หัวเราะขึ้นๆ แล้วปลอบใจตัวเองทุกวันว่าอยู่คนเดียวก็ไม่เห็นตาย ความรักไม่ได้ทำให้คนคนหนึ่งอยู่รอดหรือก เงินต่างหากที่สำคัญ

ผมหยิบมือถือจอแตกที่ไม่ได้เปลี่ยนมาหลายเดือนขึ้นมากดไปที่แอปพลิเคชันอีเมลที่มักเปิดเข้าไปดูประจำทุกสองชั่วโมงแม้จะมีแจ้งเตือน

อัดโน้มนัดอยู่แล้ว ลัดเจีย! ทำไมช่วงนี้ไม่มีงานจ้างให้แต่งเพลงเลยวะ

ผมเหลือบมองเข้าไปในครัว บนเคาน์เตอร์มีเบหมีกิ่งสำเร็จรูปอีกสองแพ็ก ถ้าช่วงนี้แต่ทุกวันนี้ก็จะพอประทังชีวิตไปได้ แต่ทางที่ดีผมก็ควรมีงานเข้ามาบ้าง...

'ผมชื่อซิน เป็นนักแต่งเพลงฟรีแลนซ์ รับจ้างแต่งเพลงทั่วราชอาณาจักร'

นี่คือข้อมูลโดยคร่าวที่เขียนเอาไว้ในไบโอแฟนเพจสำหรับติดต่องาน และก็ยังมีส่วนข้อมูลอีกบางส่วนที่เพิ่มเข้ามาตามกาลเวลา

'ผลงานที่ผ่านมาคือเพลงสุขใจ ของวง Pomelo ที่ตอนนี้มียอดคนดูเกินสิบล้านวิวไปเมื่อสัปดาห์ก่อน เพลง Friday Knight ของวง Metropolis ที่ติดชาร์ตอันดับหนึ่งในแคทเรดิโอประจำสัปดาห์ และอีกหลายๆ เพลงที่คนฟังคงคุ้นหูกันดี'

เพราะมันดังไปทั่วประเทศ แถมใครๆ ต่างก็ตั้งฉายาให้ว่าเป็นนักแต่งเพลงอัจฉริยะ หลังเรียนจบมาสองปีผมก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากในวงการนี้ จนกระทั่ง...

อายุสี่สิบห้า ปีขง!

ไอ้ลัด ขงเข้มไปมัย งานถึงไม่เข้ามาสองเดือนแล้วเี่ย

ค่าคอนโดฯ ใจกลางเมืองก็ต้องผ่อน ค่าโทรศัพท์รายเดือน ค่ากิน ไร่นจะมีค่าซื้อแผ่นเพลงแบบถูกลิขสิทธิ์ที่ต้องซัพพอร์ตอีก ดีที่ไม่มีรถยนต์เพราะอาศัยใช้รถไฟฟ้าในการเดินทาง ไม่อย่างนั้นคงได้กั๊กก่อนเกลือกินแทนมาฆ่าแน่ๆ

ผมไม่เคยคิดว่าปีขงบ่าบอนี่จะมีอิทธิพลกับชีวิตของตัวเองมากนัก จนกระทั่งเพื่อนมหาลัยคนหนึ่งทักท้วงขึ้น เราเจอกันที่สยามเมื่อสามเดือนก่อน มันเป็นหนุ่มออฟฟิศเต็มตัว วันๆ ทำหน้าที่เป็นเบ็ชชาวบ้านเขาเลยโทษโชคชะตาไปทั่ว ไม่พอมันยังหันมาบอกอีกว่าไม่นานผมก็คงโดนความช่วยเหลือเข้าครอบงำชีวิต

เหมือนกับมัน

นั่นเป็นเพื่อนคนล่าสุดที่ผมเจอ ตอนนี่แหม่งอยากกลับไปเจอมันอีกรอบ แล้วขอร้องสุดกำลัง ช่วยถอนคำพูดมึงด้วยเพราะตอนนี้ชีวิตกูเหี้ยอย่างที่มีมึงบอกไว้จริงๆ

ก็อ้อๆๆ

เสียงเคาะประตูห้องทำลายความฟุ้งซ่านที่อยู่ในหัวของผม นึกสงสัยแถมแปลกใจเหมือนกันที่เวลาสี่ทุ่มกว่าแล้วยังมีใครหน้าไหนแวะเวียนมาที่ห้องอยู่อีก

เสียงเคาะประตูระลอกที่สองดังหึ่งช่วงไม่ห่างนัก ผมเลยจำต้องพาสังหารตัวเองเดินไปเปิดประตู สิ่งแรกที่คิดในหัวว่าจะทำอะไรก็คือการดำกราดไต่บันไดให้หายหงุดหงิด แต่ทันทีที่ได้เผชิญหน้ากับคนด้านนอก ความรู้สึกไม่พอใจก็พลันสลายเปลี่ยนเป็นตกใจแทน

"ไอ้เหี้ย!"

"กูควรตัดเพื่อนกับมึงดีมั๊ยเนี่ย"

"ไหนมึงบอกจะมาพุงนี้"

"มึงจำเวลาไทยกับ'เมกาสลับกัณฑ์ปะเนี่ย"

"เออวะ" เพื่อนผิวขาวถือวิสาสะเดินดุ่มๆ เข้ามาในห้อง ในมือลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ตามมาอย่างทุลักทุเล พอเจอโซฟาเหมาะๆ แล้วก็ทิ้งตัวลงอย่างหมดสภาพ

ไอ้สี่ชื่อเบิร์ตครับ เป็นเพื่อนสนิทสมัยมัธยม แต่หลังจากเรียนจบก็ได้เจอกันแค่ปีละครั้งหรือบางทีก็สองปีครั้งเพราะมันตัดสินใจไปเรียนต่อมหา'ลัยในอเมริกา ตอนนี่คิดว่าคงเรียนจบและมีงานการดีๆ ทำเรียบร้อยแล้ว

"โทษที่เหี้ย" ผมคงไม่สามารถแก้ตัวได้ ไอ้เบิร์ตมันบอกผมล่วงหน้านานแล้วว่าจะกลับกรุงเทพฯ แต่ผมก็ดันลืมเรื่องวันเวลาซะสนิท

"งานยุ่งนักหรือมึง"

"เออยุ่ง แต่ไม่ใช่เรื่องงานนะ เรื่องนอน" คือกูว่างมากเหี้ย ว่างจนไม่รู้จะทำอะไรนอกจากนอน

"ก่อนจะมาเจอมึงกูไปเจอเพื่อนร่วมห้องเรามา แม่บอกรอดอนนี่มึงเป็นนักแต่งเพลงที่โคตรจะดัง ทำไมถึงว่างงานได้วะ" บางทีคนภายนอกก็เห็นแค่ความดัง แต่ไม่รู้จริงๆ เป็นยังไง

"ไม่รู้ดี ทั้งที่แต่งเพลงให้ศิลปินมาตั้งเยอะ ที่สำคัญก็เสือกดังทุกเพลง แต่ทำไมช่วงนี้ถึงไม่มีใครบอกรางานเลย หรือเพราะมันเป็นปีชงของกูกันเนอะ"

"ชงห่วยไร โตจนหมาเลียตุ๊ดไม่ถึงอยู่ละมึงยังเชื่อเรื่องพวกนี้อีกหรอ"

"เบื่อกอเมริกันชนอย่างมึงวะ"

"เบื่อกพวกมงายเหมือนมึงด้วย"

"เสือก"

"นี่พูดหรอ กูนึกว่าเห่า" กูเกลียดมึง...

ตั้งแต่สมัยเรียน กลุ่มผมจะมีกันอยู่ห้าคน หนึ่งในซูเปอร์เนิร์ดของกลุ่มก็คือไอ้เบิร์ตเนี่ยแหละ มันเรียนเก่งมาก ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์นี่ก็วิชาถนัดมันเลย แถมยังเป็นเซียนเกมตัวยงตั้งแต่เด็กๆ ด้วย เพื่อนในห้องเลยช่วยกันตั้งฉายาให้มันใหม่ว่า...เมพเบิร์ต เพื่อเป็นการยกย่องความฉลาดเทียบเท่าไอโน้สไตน์ของมัน

"หน้าตาเม็งก็ดีนะชยีน ทำไมไม่ไปเป็นนักร้องวะ" เอ่ยถามมาไม่พอ มันยังกวาดตามองผมตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วย

"ไม่ใช่งานถนัดกู เป็นนักดนตรีกับแต่งเพลงแบบนี้ก็ดีอยู่แล้ว"

"แฟนคลับมึงโคตรจะเยอะ กูว่าลองเปลี่ยนทางอาจจะรุ่งแบบจุดไม่อยู่ก็ได้นะ"

"ไปเอาคำว่าแฟนคลับมาจากไหน คนฟังเพลงเขาก็ซมไปั้นแหละ ถ้ามจริงมีใครบ้างที่เคยเห็นหน้าตากู"

"มึงไม่ออกสื่อเลยหรอวะ"

"กูทำงานเบื้องหลังทำไม่ต้องออกไปเจอสื่อหาไรด้วย ว่าแต่มึงเหอะชีวิตเป็นไงบ้าง" ผมรีบเปลี่ยนเรื่องทันควัน เพื่อเมพเบิร์ตจะได้ไม่หาประเด็นถามจี้ผมอีก ใจจริงคือกลัวครบ...กลัวถามไปถามมาจะแทงใจดำตัวเองเข้า

"ก็โอเค ทำงานบริษัทไอทีในแอลเอ เงินเดือนก็พอใช้ได้ คุณภาพชีวิตก็

ถือว่ามีโคตรๆ"

"เห็นว่ามึงมีแฟนแล้ว"

"อืม เป็นคนเวียดนาม"

"ไหนบอกชอบแบบผมบลอนด์ ตาสีฟ้า"

"ชอบ แต่เขาไม่เอา จบมะ"

"เคฯ"

ผมพยักหน้าเข้าใจ แล้วเดินไปที่ตู้เย็นเพื่อหาน้ำดื่มหรือของกินเล่นมาให้คนที่เพิ่งมาถึง ส่วนไอ้เมพเบิร์ดก็จัดการรีอค้นกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของมันอย่างชะมัดเขม้น เดว่าคงหอบของฝากมาให้เพื่อนอีกหลายคนเพราะไม่ได้กลับไทยนานนับปี

อีกอย่างเจ้าตัวก็กะลงหลักปักฐานอยู่ต่างแดนด้วย คิดว่าคงอีกนานกว่าจะกลับมาเจอกันอีก

"อะของฝาก" ผมวางแก้วน้ำอุ่นแดงไว้ตรงโต๊ะหน้าชุดโซฟา ก่อนเพื่อนรักจะยื่นถุงกระดาษสีขาวขุ่นมาให้ พอเปิดออกมาก็พบว่ามันคือกระเป๋าใส่ตางค์ยี่ห้อ Coach สีดำใบหนึ่ง

"ขอบใจเว้ย น่าจะแพงอยู่นะเนี่ย"

"ได้มาจากเอาต์เลต เห็นถูกดีเลยซื้อมาฝาก"

"บางที่มึงไม่ต้องบอกทุกอย่างก็ได้ไอ้เหี้ย"

"เออว่าจะถาม มึงยังไม่แต่งเมียอีกหรือวะ" นั่นไง เรื่องจี๋ใจดำที่พยายามหลีกเลี่ยงมาตลอด

"เสือก"

"นี่กูซื้เรียสนะเนี่ย"

"ยังไม่มี"

"ยี่สิบห้าแล้วนะเว้ยชยีน ไม่คิดอยากแต่งงานกับเขาบ้างหรือวะ"

"อยู่แต่ห้องอย่างกูคงได้เจอผู้หญิงดีๆ สักคนหรือก" พุดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ปัญหานี้ไม่ได้เพิ่งเกิดครับ แต่มันเป็นมาสามปีแล้วหลังเรียนจบมหา'ลัย

ช่วงเรียนผมก็เคยมีแฟน รักแล้วเลิกกันเหมือนอีกหลายๆ คู่ มันดีที่ตลอดระยะเวลาสี่ปีที่เรียนอยู่เราได้เจอคนแปลกหน้ามากมาย แต่หลังเรียนจบโลกทั้งใบของผมก็หดเหลือเพียงห้องเล็กๆ ในคอนโดฯ ที่ยังผ่อนไม่หมด

อาชีพนักแต่งเพลงมันต้องไปเจอคนเยอะๆ ด้วยเหวอวะ เวลาทำงานก็ดิลกันผ่านเมล หัวตันคิดไม่ออกหน่อยก็ไปนั่งร้านกาแฟร้านเดิม มีแวะร้านเหล้าบ้างประปราย เพื่อนก็ไม่ค่อยได้เจอ งานส่วนใหญ่แปดสิบเปอร์เซ็นต์บอกเลยว่าอยู่ที่ห้อง อย่างนี้จะให้หาเมียจากที่ไหนไม่ทราบ!

แม่บ้านคอนโดฯ กูเหวอ

"มึงไม่เหงาบ้างเหวอ" โอิโห เหมือนมีดที่มองไม่เห็นแทงใจผมอีกหลายแผล

"มีใครบ้างอยู่คนเดียวแล้วไม่เหงา"

"แล้วแต่งเพลงรักได้ไงวะ ทั้งที่มึงไม่มีความรัก"

"กูแก่ไง"

"แต่ไม่มีงาน"

"ปี่ซงกูด"

"เอางี้ ที่กูแวะมาหา มึงเนี่ยไม่ได้มีแค่ของฝากเป็นกระเป๋าคือชอย่างเดียวนะ กูมีนี่ด้วย" เมพเบิร์ตยื่นกล่องใส่แผ่นซีดีกล่องหนึ่งมาให้ ซึ่งผมก็รับมาดูแบบงงๆ

"หนังวีปี่เหวอ กูดูประจำละ ช่วยแก้เหงาได้นิดหน่อย"

"ไอ้สัตว์ไม่ไซ้ นี่เป็นโปรแกรมทดลองใช้ได้แค่เดือนเดียว มันจะดึงคอนแทกต์เก่าสมัยที่มึงเคยเล่นเอ็มเอสเอ็นขึ้นมาเพื่อที่มึงจะได้กลับไปออนไลน์ได้อีกครั้ง"

"เอ็มเอสเอ็น แก้ไปมี่ยวะ"

"ยิ่งเก่ายิ่งคลาสสิกเว้ย"

เท่าที่ติดตามข่าวสารมา MSN หรือ Microsoft Network มีขึ้นในปี 1999 และก็ปิดตัวลงในปี 2013 เพราะมีโปรแกรมแซตมากมายที่คนให้ความสำคัญมากกว่าอย่างเฟซบุ๊กหรือไลน์เกิดขึ้น

แต่ตอนนี่ซูเปอร์เนิร์ดของกลุ่มอย่างไอ้เบิร์ตกำลังเอาโปรแกรมที่ยกเลิกใช้ไปแล้วกลับมาทำใหม่เนี่ยนะ!

"ทำไมทำไมวะ เสียเวลาวะ โหลดจากเน็ตมาก็ได้ มีเก็ลื่อนเลย"

"นั่นมันเซิร์ฟเวอร์เก็ลื่อนเว้ย"

"ของมึงก็เก็ลื่อนปะวะ"

"มึงอย่า นี่เป็นการศึกษาของกู"

"ครึบๆ"

"ขึ้นโหลดแบบนั้นมาคอมฯ มึงเจ็งแน่ สปายแวร์เยอะฉิบหาย"

"ของมึงไม่มีเหวอ"

"แน่นอนดิวะ แต่ทำไมให้ใช้แค่เดือนเดียว หมดอายุก็หยุดเล่น"

"แล้วมันจะไม่เป็นการแหกความเป็นส่วนตัวของไมโครซอฟท์เหวอะ"

"จึ๊ๆ ไม่เอาอย่าพูด"

อเมริกันชนจริงๆ

"สรุปของมึงแม่งก็โปรแกรมเก็ลื่อนเหอะ"

"ลองสร้างเป็นต้นแบบเฉยๆ เดี่ยวกูติดต่อซัคเคอร์เบิร์กเอง"

"นั่นมันเฟซบุ๊ก เกี่ยวกับเอ็มเอสเอ็น"

"ฉลาดจัง"

"แดกข้าว ไม่ได้แดกขี้เนื้หว่า" ผมพูดประชดประชัน ซึ่งไอ้เพื่อนตัวดีก็ไม่ได้มีท่าทีอะไรนอกจากยกไหล่ไล่ จ้า มึงมันคนฉลาดล้ำโลก เห็นอุปฐที่ไม่มีใครสู้มึงได้ ฤษ "แล้วใช้ไง"

"ก็ลงโปรแกรมติดตั้งในแผ่นก่อน จากนั้นก็ออนไลน์เหมือนเอ็มเอสเอ็นธรรมดาเลย จุดเด่นที่กูสร้างขึ้นคือมันจะดึงอีเมลและข้อความที่มึงเคยคุยกับคนในอดีตขึ้นมา แล้วมึงก็จะกลับไปคุยกับเค้าได้อีกครั้ง"

"อาฮะ"

"แต่มีข้อจำกัดอยู่อย่าง คนที่จะเล่นกับมึงได้ต้องใช้โปรแกรมนี้เท่านั้น"

"แล้วมึงแม่งแจกใครไปบ้างวะ ถึงพันคนปะ"

"ก็อปี้แผ่นมาแค่ห้าสิบ แจกเพื่อนสมัยมัธยมเราเนียแหละ แต่โปรแกรมนี้บอกเลยว่าห้ามเผยแพร่ มึงก็รู้ถ้าหลุดไปกูช่วย"

"ไอ้โหยอะจังเลย" ผมพูดเป็นเชิงประชด

"เอาน่า ชีวิตที่ผ่านมามีเล่นเอ็มก็มีแค่เพื่อนมัธยมเท่านั้นปะวะ คิดไร มาก" เมพเบิร์ตตอบ่าปลอบใจ

ผมพลิกแผ่นซีดีสะท้อนแสงไฟในมือไปมา ตอนแรกก็คิดว่าจะทิ้งไว้ตรงไหนให้เพื่อนไม่รู้รู้สึกเสียใจถ้าบังเอิญมาเห็น แต่อีกใจหนึ่งก็เริ่มอยากลองเล่นอยู่เหมือนกัน

ในเมื่อมันข้ามน้ำข้ามทะเลมาอยู่ในมือผมได้ แถมชีวิตของนักแต่งเพลงไส้แห้งก็กำลังว่างได้ที่ เห็นทีคืนนี้ผมอาจจะลองทำอะไรไว้สาระๆ นอกจากการนอนหายใจทิ้งไปวันๆ ดูบ้าง

"เออๆ เดี่ยวลองเล่นดู"

"ได้ผลยังไงบอกกูด้วย เพราะกูต้องเอาข้อเสียไปปรับปรุงโปรแกรมอยู่"

"มึงยังจะปรับปรุงอีกหรือวะ นี่แม่งเรื่องแหกข้อมูลเลยนะเว้ย ถ้าเขารู้มึงโดนฟ้องอ่วมแน่"

"กูไม่ได้จะปรับปรุงเพื่อใช้กับเอ็ม แต่เอาไปต่อยอดทำโปรแกรมของตัวเองต่างหาก กูถึงย่ำมึงไงว่าอย่าให้แผ่นหลุดไปที่อื่น"

"ไอ้ห้วหมอ"

"ผมไม่ใช่หมอครับ ผมเป็นไอทีแมน"

"ฮวย"

"ตอนนี้สี่นิ้วครึ่ง ทำยังไงให้ขนาดเพิ่มวะ"

"เฮ้อออออออออออ"

ความคิดถึงที่มีต่อซูเปอร์เนิร์ดพูดยังไงก็ไม่มีทางจบ แต่งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา หลังจากคุยกันได้สักพักมันก็ขอตัวกลับไปพักผ่อนที่บ้าน ทิ้งเพียงกระเป๋าคอซิปเอาต์เลตกับโปรแกรมเถื่อนของมันไว้ให้ดูต่างหน้า

ด้วยความที่มัวเวลาว่างจนไม่รู้จะทำอะไร ผมจึงเดินไปที่คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ สอดแผ่นซีดีเข้าไปเพื่อติดตั้งโปรแกรมแล้วก็รอ จนกระทั่งเสียงแห่งความคุ้นเคยได้กลับมาอีกครั้ง...

ติง~

'Welcome back to Windows Live Messenger'

สวัสดีเอ็มเอสเอ็น สวัสดีอดีตที่เคยผ่านมา
 ตะลึงสุดก็รูปโพรไฟล์ที่เคยตั้งเนี่ยแหละ สมัยมัธยมทางเกงดำไว้ผม
 สกินเฮดที่คิดว่าเทที่สุดในตอนนั้น เอะ! ถ้าย้อนกลับไปได้ก็ขอเปลี่ยนทรงผม
 เป็นอันดับแรก

คนที่ผมเคยคุยด้วยมีค่อนข้างเยอะ แต่ทุกชื่อนั้นอยู่ในสถานะออฟไลน์
 ทั้งหมด ด้วยความที่ไม่รู้จะแชตกับใครเลยกดเข้าไปอ่านข้อความเก่าๆ เพื่อ
 ย้อนกลับไปในช่วงมัธยมแสนหวานอีกครั้ง

ตอนที่ได้คุยกับเพื่อนสนิท

ตอนที่กำลังจีบสาวหลังจากการแอดอีเมลเข้าไปคุยได้ไม่นาน

ตอนที่ส่งไฟล์สำหรับงานเฝ้าซึ่งต้องส่งอาจารย์ในวันรุ่งขึ้น

หรือแม้กระทั่ง...ตอนที่ถูกใครสักคนหนึ่งในความทรงจำ...บอกเลิก

Chayin says : กลับมาได้ไหม กลับมารักกัน กลับมาหาฉันคนที่รักเธอ
 หมดใจ~

♥ MOMAY ♥ says : ขอโทษ

Chayin says : เราแค่อยากรู้ว่าเราผิดอะไร

♥ MOMAY ♥ says : ชยีนไม่ผิดหรอก เราผิดเอง

Chayin says : เพราะมันหรือ

♥ MOMAY ♥ says : ไม่เกี่ยวหรอก

Chayin says : ใจเดือนดาวอ้อมก็นั่นใช่ไหม

ผมขมวดคิ้วมุ่น เดือนดาวอ้อมก็?

นานลัด

นี่ผมห่างจากการประกวดพวกนี้หรือบรรยายกาศสมัยกวดิวชิมานาน
 เท่าไหร่แล้วเนี่ย ที่สำคัญคือจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยจะเป็นจะตายตอนถูกผู้หญิง

ทิ้งถึงขนาดพิมพ์เนื้อเพลงแชตไปหาเธอ

♥ MOMAY ♥ says : เราชักชยีน แต่คงไม่เหมือนเดิมแล้ว เรา...

เล็กกันเถอะนะ

Chayin says : (๘~๘)

ดราม่าเหี้ยๆ

ถึงวันนี้ โม่เมคคนที่เคยเป็นแฟนของผมจะเป็นยังไงบ้างวะ เราไม่ได้ติดต่อกันเลยหลังเรียนจบ แต่ก็นั่นแหละ เวลามันผ่านมานานกว่าเจ็ดปีแล้ว หลายๆ อย่างก็คงเปลี่ยนไปตามกาลเวลา

แต่นี่ไม่ใช่ช่วงหาคำคมปรัชญาเพื่อคุยกับตัวเองนะเว้ย เอาละ ของเมพเบิร์ดล่ะเป็นไง เมื่อก่อนคุยอะไรกับมึงบ้างวะ

Chayin says : เมพ ภูซอลอกการบ้านหน่อย ส่งมาให้ที

™SUPERBIRD says : เออแป็บ

Chayin says : มึงมีเบอร์เนนห้องสิบสองมัย

™SUPERBIRD says : เอาไปทำไม

Chayin says : ชอบ อยากจีบ

™SUPERBIRD says : เพิ่งเลิกกับแฟน เอาอีกแล้วหรือมึง

Chayin says : อยากตัดใจวะ

"เฮ้ย!"

ผมผลอสบถออกมาโดยไม่รู้ตัว หลังจากเห็นยูสเซอร์ของใครคนหนึ่ง ออนไลน์ขึ้นมาพอดี และเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ผมก็รีบกดเข้าไปในช่องทางสนทนาทันที

เราไม่เคยคุยกันเลยแม้แต่ประโยคเดียว ดูได้จากช่องทางสนทนาที่ว่างเปล่า ไม่รู้ว่าตัวเองแอดยูสเซอร์นี้ไปตอนไหนและเพื่ออะไร ไม่รู้แม้กระทั่งว่า...ใคร

กันแน่ที่เป็นเจ้าของ

รู้แค่ว่าชื่ออีเมลแหม่งโคตรเซยเลยวะ Mr.galaxy676@hotmail.com

แถมรูปโพสไฟลิกาเล็กชิ้นนี้ก็ไม่คุ้นตาด้วย เดาว่าอาจจะเป็นนิรุตติวิทยาศาสตร์
สักคนหนึ่งในรุ่นของผม ด้วยไม่อยากจะคาดเดาเกี่ยวกับบุคคลนิรนามคนนี้มากนัก
นัก ผมจึงตัดสินใจเป็นฝ่ายทักไปก่อน

Chayin says : นี่ใคร

รอไม่นานเสียงแจ๊สเตือน 'ตื้อตื้อตื้อ' ก็ดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏของ
ข้อความสั้นๆ

0 8 3 2 / 6 7 6 says : แล้วนี่ใคร

Chayin says : ชยีน

0 8 3 2 / 6 7 6 says : ชยีนไหน

Chayin says : อ้าว เรียนที่ XX ใช่มั้ย

0 8 3 2 / 6 7 6 says : เปล่า จบอีกโรงเรียนหนึ่ง

Chayin says : แล้วเรารู้จักกันหรือ

0 8 3 2 / 6 7 6 says : นั่นสิ แล้วเรารู้จักกันหรือ

Chayin says : ชื่อไร

0 8 3 2 / 6 7 6 says : ไม่ชอบบอกชื่อกับคนแปลกหน้าวะ

กวนตีนละพ่อ สำนวนแบบนี้ผู้ชายซัวร์ สรุปลงมาเป็นใครกันวะเนี่ย
เรียนคนละโรงเรียน แต่มีคอนแทกทีในเอ็มเอสเอ็นเก่าของผม จำได้ว่า
สมัย ม.ปลาย ผมก็ติดต่อพวกต่างโรงเรียนบ้างตอนเรียนกวดวิชาเตรียมสอบ
เข้ามหา'ลัย หรือว่า...

จะเป็นเพื่อนไอ้เบิร์ต เนื่องจากความนิรุตด้านเกมและความฉลาดเป็นกรด
ทำให้มันค่อนข้างกว้างขวางในกลุ่มเด็กวัยเดียวกัน การสานสัมพันธ์ต่างโรงเรียน

ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกเท่าไร

Chayin says : รู้จักเบิร์ดมั๊ย

0 8 3 2 / 6 7 6 says : เบิร์ด ชงไชยเหรอก

Chayin says : ไม่ใช่! เบิร์ดเจ้าของแผ่นโปรแกรมที่มึงเอามาอะ

0 8 3 2 / 6 7 6 says : นี่ได้มาจากเพื่อนอีกทีหนึ่ง ไม่รู้ว่าเจ้าของเป็นใคร

เมพเบิร์ดครับ มึงชวยแน้! โปรแกรมหลุดไปไกลแล้วเพื่อนเอ้ย...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623242.html>